DINA EL-NAWABOVÁ

DOSTAŇTE MĚ VEN!

TRAGICKÉ NÁSLEDKY

NECENZUROVÁNO

JEDNOHO POKUSU

FRAGMENT

Dostaňte mě ven!

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Dina El-Nawabová
Dostaňte mě ven! – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Dina El-Nawabová

DOSTAŇTE MĚ VEN!

Tragické následky jednoho pokusu

S ilustracemi
Alexandry von Knorre

Obsah

Jedna 9

Dva 23

Tři 24

Čtyři 42

Pět 53

Šest 72

Sedm 89

Osm 90

Devět 105

Deset 119

Jedenáct 134

Dvanáct 146

Třináct 158

Čtrnáct 165

Patnáct 171

Šestnáct 190

Sedmnáct 194

Chcete vědět, o čem tahle kniha bude?
Na to vůbec není snadné odpovědět.

Je o mně, Tobiášovi Kotoulovi a o mém příběhu, který zní tak neuvěřitelně, že mě budete považovat za totálního blázna.

Chcete vědět ještě víc?

No tak dobře, bude to o:

- sázce mezi Justusem, Hugem a mnou, která se trochu vymkla kontrole,
- paruce, která je zodpovědná za největší katastrofu všech dob,
- chemickém pokusu se strašlivými následky,
- paní Doutnákové a o mně… ne, to ani nedokážu vypustit z pusy. Musíte si to přečíst sami.

A běda, jestli se mi budete smát!

Podepsán
Tobiáš Kotoul

SOS!

1. pokus:

Tohle je volání o pomoc!!!
Potřebuji vaši pomoc, protože jsem v pěkné bryndě. Není to sice poprvé, ale tentokrát je to opravdu dramatické. Strašlivé! Zničující. Navíc je to ale bohužel i zoufale TRAPNÉ!!
Ani nevím, co z toho je horší…

SOS!

2. pokus:

Je mezi vámi někdo, kdo umí obrátit čas nebo má telefon na pánaboha? Možná by stačil i telefon na chirurga. Kromě toho potřebuji někoho, kdo to všechno nějak šetrně řekne mým rodičům.
Panebože, dělá se mi špatně, když si představím, že se všechno dozvědí…

SOS!

3. pokus:

Pro toho, kdo mě odsud dostane, udělám všechno. Každý den si budu brát čisté ponožky, budu po sobě vždycky splachovat a už nikdy nebudu lhát. Sorry, ale teď už jako fakt…

SOS!

4. pokus:

Copak to zatraceně nikdo nečte, s čím se vám tady svěřuju? Proč mi teda nikdo nepomůže? Copak musím nejdřív napsat email svojí babičce? Vždyť by ji ranila mrtvice, kdyby si přečetla, co se se mnou děje. A to byste přece nikdo nechtěl (možná tedy kromě dědy).

??????????????????????????????????????

OK, chcete teda nejdříve vědět, co se to tady děje? Stejně mi to ale nebude nikdo věřit. Ani já bych to sám sobě nevěřil. V žádném případě ale nechci do cvokárny, to je snad jasné! Kdo to nemůže nebo nechce pochopit, má zakázáno číst dál!

A ještě něco: všechno, co budete číst, je totálně trapné, takže přísně tajné. Kdo to poruší, toho si, až tohle všechno skončí, osobně najdu. A rozhodně se o tom nechci dočíst na Facebooku. Až totiž jednou pojedu do Austrálie, nechci, aby si na mě klokani ukazovali. Jasný?! Tak OK.

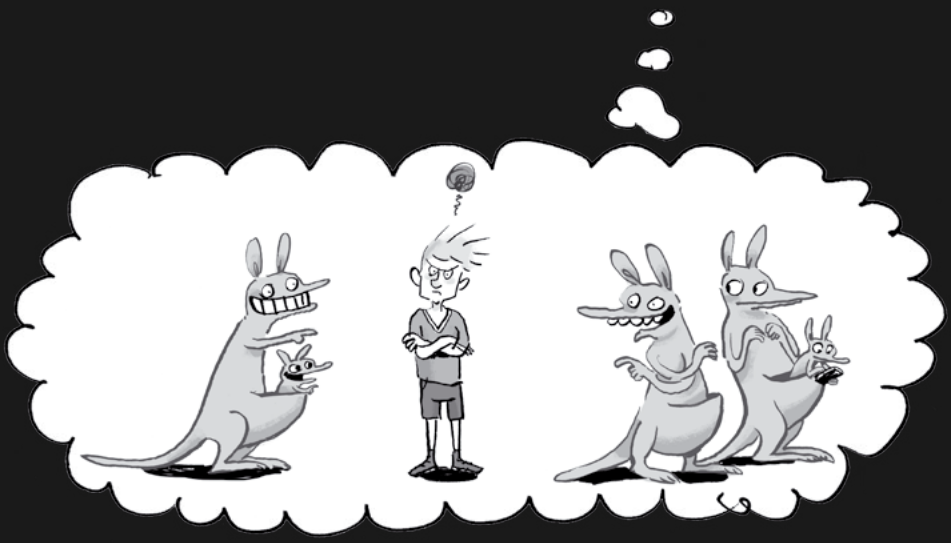

Kde jenom začnu? Nejlepší bude, když to vezmu hezky popořádku, abyste věděli, jak se to vůbec mohlo stát. Shrnu to ale co nejrychleji. Tady máte něco jako můj zkrácený životopis:

Narodil jsem se 65 milionů let po posledním dinosaurovi, tedy přesně před 13 a čtvrt rokem.

Jmenuji se Tobiáš a říkají mi Kotoul. Ne proto, že by to bylo moje příjmení, ale protože jsem dal svůj nejlepší gól tak, že jsem se kotoulem dostal do branky společně s míčem. Ale to sem teď nepatří.

Chodím moc rád do školy, protože tam mám kolem sebe dost lidí, kteří poslouchají, co říkám (doma už to nikdo nedělá). Neustále totiž něco vykládám, říkají, že bych tím naplnil celý kontejner. Učitelé mě někdy svým vyučováním trochu ruší, protože by si chtěli všechen čas zabrat pro sebe. Nad to jsem se ale povznesl. I učitelé si musí užít trochu zábavy.

I když: někteří to rozhodně přehánějí. Například paní Doutnáková, která učí chemii a překvapivě miluje Bunsenův kahan. Takže ta Doutnáková je vždycky, když se přihlásím, nervózní a popotahuje si límec, přestože zkouškou u nás už

dávno prošla. Když se ale nepřihlásím a rovnou začnu mluvit, je nervózní úplně stejně, a pokud zrovna něco šteluje na Bunsenově kahanu, je nejlepší rovnou zavolat hasiče. Jinak by totiž mohla škola od základů shořet, a to bych už potom neměl nikoho, kdoby mě poslouchal. To ale Doutnáková bohužel nechápe.

Až doteď jsem jí to neměl za zlé. Táta totiž říká, že od určitého věku už se člověk prostě nemůže změnit. Máma si sice myslí, že se to týká hlavně mytí nádobí a vynášení odpadků, ale to já opravdu nevím, jestli by Doutnáková potřebovala v téhle oblasti něco vylepšit. Máma je ale psycholožka, takže zná lidi i zevnitř a musí to tedy vědět. Každopádně teď vidím Doutnákovou jinýma očima (v pravém slova smyslu!). Stala se mým ztělesněním. Abyste tomu rozuměli, musím vyprávět popořádku. Takže zpátky k textu:

Moji nejlepší kamarádi jsou Justus, Hugo a Oli, a to už jenom kvůli jejich skvělým jménům. Můj bratr Till k nim nepatří. Půl dne tráví před zrcadlem a geluje si vlasy. A když to náhodou nedělá, visí na mobilu nebo chilluje a nechce,

aby ho někdo rušil. Hlavně ne já. Vůbec nechápu proč. Já bych ho přitom mohl přivést na opravdu jiné myšlenky. Jak ale říká děda, ke štěstí není potřeba nikoho nutit a každý je sám strůjcem toho svého. A ani děda se nemůže plést úplně vždycky.

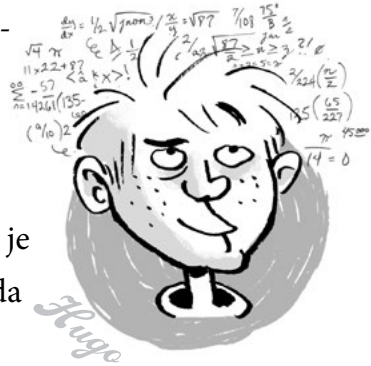

S Justusem a Hugem je to tak: známe se už celou věčnost, minimálně od školky. Dřív jsme si strkali kaštany do aktovek, dneska si tam dáváme sníh. I když s tím sněhem už je to taky nějakou dobu zpátky. Nejen proto, že naše mámy nadávaly nebo že už nejsme žádné malé děti, ale protože sníh prostě došel.

Justus je megachytrý, všechny knihy přečetl až do konce, i bibli. Má z toho ale bohužel hodně špatné oči – můžou za to všechna ta malá písmenka. Teď má na nose dvě lupy, jinak by si totiž u stánku vždycky koupil místo Coca-Coly pivo.

Hugo je taky megachytrý, ale místo písmen má v hlavě strašně moc čísel, vůbec nechápu, jak je tam všechny nacpe. Je jako chodící kalkulačka. Umí na tisícinu vteřiny přesně spočítat, za jak dlouho šlápne Oli do psího hovna. Oli se totiž narodil s mobilem v ruce, a když se od něj musí odloučit, strašně trpí. Neustále tedy chodí se skloněnou hlavou a ze světa kolem sebe nemá vůbec nic – bez navigace v mobilu by ani nevěděl, jak se má dostat do školy. Oli ale nemá jenom mobil, má taky city. Třeba když mu někdo sebere mobil.

S Justusem a Hugem se dá dělat jakákoliv pakárna. S Olim taky, ale on nemá vždycky čas – to už víte, kvůli mobilu.

Ve škole máme společného nepřítele. Nebo bych měl raději říct nepřítelkyni? Tohle slovo jsem ale ještě nikdy nikde nečetl, ani v knihách, které jsem přečetl až do konce. A dalo by se říct, že to byly dokonce odborné knihy, protože se v nich docela hodně bojovalo. Takže raději zůstaneme u nepřítele.

Náš nepřítel se jmenuje paní Bláznivá a je ztělesněním hrůzy. S tím, jak se na nás vždycky dívá, by prošla i za Voldermorta (víte, za toho typa, co se chce dostat na kobylku Harry Potterovi). Právě proto té dobré ženě u nás ve škole vždycky říkáme: *ta, jejíž jméno nesmíme vyslovit*. A když spěcháme, tak jí říkáme: *stará Bláznivka*.

Přestože vypadá jako mrtvá, bohužel ještě není ani v důchodu, protože to by nás jinak nemohla trápit dějepisem. Možná je i mrtvá, ale nikdo si toho ještě nevšiml, protože má na obličeji vždycky masku – ne plastovou, ale tu z make-upu. Jako mrtví v královských hrobech. Pod maskou schovává vrásky, které se jí za posledních 500 let vryly do obličeje. Asi bydlí v hrobce a pouštějí ji ven jenom na pár hodin, když je škola. Úplně přesně to ale radši ani nechci vědět.

Dalo by se říct, že za celý můj problém vlastně může stará Bláznivka. A její paruka. Kdyby vypadala jako každý normální člověk, to bych tady potom tajně neseděl na holčičích záchodech a nezpovídal bych se vám. Všechno vlastně začalo tím, že jsem musel zjistit, jestli má na hlavě paruku nebo ne – kvůli sázce, kterou jsem uzavřel s Hugem a s Justusem.

Říkám vám, že kdo má na hlavě vlasy, které vypadají, že je možné je sundat jako klobouk, ten nosí paruku. A u Bláznivky si dokonce myslím, že paruku na noc mrazí, aby potom ve škole nevypadala tak strašně stará. Hugo a Justus si ale myslí,

že ten kdo má vlasy na zubech, má nějaké i na hlavě (o dalších místech na jejím těle bychom raději vůbec nemluvili). Takže: bez důkazu to nepůjde. Sama Bláznivka mě přivedla na nápad, co by tím důkazem mohlo být. Za to bych ji teď mohl nenávidět.

Když totiž mluví, dávám si za normálních okolností do uší špunty, protože při každém S tak syčí, že by mi taky mohly ulítnout uši (vlastně bych měl mít i pláštěnku, protože sedím v první řadě a stará Bláznivka při syčení rozhodně nešetří slinami).

Dnes ráno ale Oli omylem jeden špunt spolkl, protože si myslel, že je to burák, takže jsem musel z donucení jedním uchem poslouchat, co nám Bláznivka vyprávěla.

Výjimečně to bylo zábavné, protože frčela dějinami rychlostí formule 1, a to bez zastávek v boxu. Před chvílí byla ještě u Francouzské revoluce a během vteřiny už zase ve středověku, přestože ten teď vůbec neprobíráme. Asi se tam ale cítila více jako doma, už jenom kvůli mučicím nástrojům. Tenkrát mohli učitelé svým žákům ještě

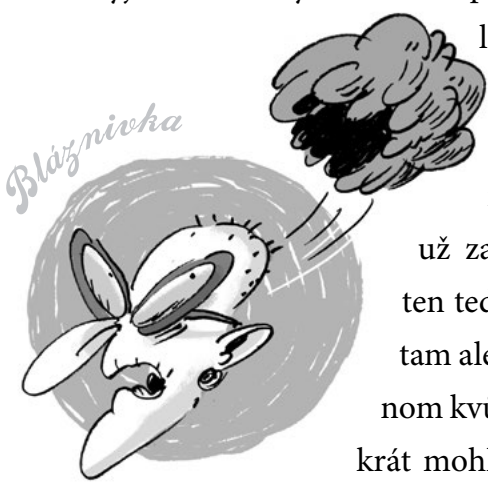

alespoň strhávat nehty u nohou. Dnes ale chtějí rodiče své děti po vyučování dostat v pořádku a nepoškozené zpátky. Kvůli pojištění a tak.

Zpátky ale k vině Bláznivky: když vyprávěla o zkouškách ohněm a upalování čarodějnic, polilo mě horko. Ne že bych vnitřně hořel, ale protože jsem si vzpomněl na tu sázku. Zkouška ohněm – geniální nápad! Musíme jenom trochu zapálit jeden vlas Bláznivky, a pokud to nebude smrdět jako pečené mouchy, máme přece důkaz, že je ten vlas umělý. Chápete?

V tom okamžiku přišla Doutnáková a dala staré Bláznivce klíč. Něco se muselo stát, protože měly hlavy tak blízko u sebe, že z toho musely mít vši druhé Vánoce. Potom si spolu něco špitaly. Super, pomyslel jsem si a využil té chvíle, abych se zeptal kamarádů, co si o tom mém spontánním nápadu se zkouškou ohněm myslí.

Oli nepochopil, o čem mluvím, protože on se ještě nikdy v životě na starou Bláznivku nepodíval. Justus neznal ani jednu jedinou knihu, ve které by se psalo o tom, jestli paruky při pálení smrdí nebo ne. A Hugo si myslel, že šance, že se dostaneme k paruce staré Bláznivky, je stejně jedna ku milionu. Dobrovolně nám ji určitě nevydá.

To měl pravdu. Přesto mi ten nápad ale nešel z hlavy. Bohužel. Protože jinak bych si teď někde v klídku seděl a prudil svého bratra nebo tak něco. Fakt blbý.

Když Doutnáková odešla, hned jsem se přihlásil na mazání tabule. Stará Bláznivka se divila – já bych se za normálních okolností také divil, ale teď jsem věděl, že k tomu mám dobrý důvod. Chtěl jsem si totiž nerušeně prohlédnout upevnění vlasů staré Bláznivky. A víte vy co: sotva jsem došel dopředu, málem mě ranila mrtvice, protože to, co jsem uviděl, je méně časté než supernova – na rameni staré Bláznivky ležel dlouhý zkroucený vlas v celé svojí mastné kráse! A já jsem ho objevil jako první. Teď už vím, jak se cítil Kolumbus, když objevil Ameriku.

Udělal jsem to stejně jako Kolumbus a vlas jsem ztopil – přesně v okamžik, kdy zazvonilo na přestávku. Tak rychle, že si toho nevšimla ani stará Bláznivka. Sice nadávala, protože jsem se najednou rozeběhl ke svému batohu a tabule pořád vypadala stejně jako předtím, ale co už.

Uháněl jsem se svojí kořistí do chemické laboratoře, kde si právě Doutnáková připravovala pokus a zeptal jsem se jí, kdy už konečně začne hodina a jestli bude zase zapalovat Bunsenův kahan. Místo toho, aby měla radost z mého zájmu, po mně soustavně nervózně pošilhávala, a když jsem se do toho

chtěl vložit, aby to šlo trochu rychleji, vzala mi baňky z rukou. Člověk se jí prostě nikdy nezavděčí.

Než jsme mohli začít pracovat ve skupinách, Doutnáková nám pokus předvedla; nějaké látky převedla do nějakých jiných stavů a skupenství nebo něco takového. Co tam přesně dělala, to nevím, protože jsem pořád musel přemýšlet o tom mastném vlasu, který se mi kroutil v kapse.

Když jsme se konečně s Justusem, Hugem, Olim a Bastim (s tím se musíte určitě seznámit) dostali na řadu, Doutnáková z nás nespustila oči. Neustále se nakláněla nad Bunsenovým kahanem, přestože ji jsme si do skupiny rozhodně nevybrali. Tentokrát jsem zašilhal i já, ale ne na Doutnákovou, nýbrž na hodiny na stěně, které jasně ukazovaly, že už nemám moc času nazbyt. Do určité míry tedy za to, co se následně stalo, mohou hodiny. Těm to ale člověk nemůže moc vyčítat, protože nejsou zodpovědné za to, že prostě visí.

Protáhl jsem se tedy za Doutnákovou, vytáhl jsem z kapsy vlas a hodil ho do ohně. Všechno na jeden nádech. Proti mně je Superman chromá ropucha. Doutnáková s tím nemohla vůbec nic udělat – není tak rychlá – takže se jenom tak strašně lekla, až do plamene místo trochy prášky na špičku nože hodila kompletně všechen prášek.

Hlasitě to zasyčelo, jako sbor dvaceti starých Bláznivek, a objevil se oblak kouře, kterého jsme se oba nadechli. Strašně to smrdělo, ale už si nepamatuji jako co, protože mě ovládl strašný kašel a nemohl jsem dávat pozor na jemné čichové nuance. Vlas byl pryč a já jsem se chystal okamžitě zeptat Justuse a Huga, jak smrděl.

K tomu jsem se ale nedostal. Obličej Doutnákové ze samého rozčílení během vteřiny zrudnul a zmodral. Okamžitě jsem pochopil, co měla na mysli s těmi změnami stavů – proto jsme tedy celý ten pokus dělali. Proč si ale Doutnáková zasedla právě na mě, tomu naopak nerozumím vůbec. Kdyby všechen ten prášek jen tak nehodila do plamene, nic by se bývalo nestalo. Typická Doutnáková.

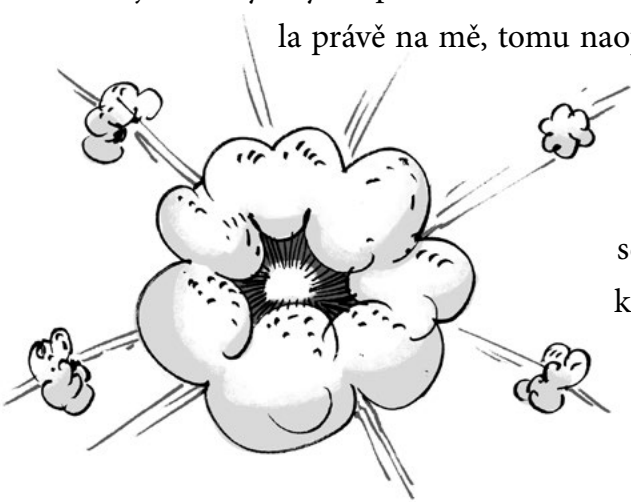

Přesto jsem s ní o tom ale raději nediskutoval, protože jsem nechtěl, aby to s tou dobrou ženou ještě seklo, a my jsme potom museli sami uklízet všechen ten bordel po nevydařeném pokusu. Najednou jsem byl totiž tak strašně unavený, že jsem sotva udržel otevřené oči. Tak jsem tedy dobrovolně odešel z místnosti. Taky jsem dostal najednou strašlivou žízeň a rozeběhl jsem se k záchodům, abych se napil vody.

Kdybych býval nebyl tak strašně unavený, vypil bych asi celý vodovod. Zavřel jsem oči a asi jsem musel na chvíli ve stoje usnout, protože když jsem je znovu otevřel, cítil jsem se, jako bych byl na jiné planetě. Určitě to znáte: pocit, když se ráno probudíte a vůbec nevíte, kde jste a jestli je to ještě sen nebo už skutečnost. Není divu, při tom všem, co se mi stalo. Už jsem se sice ráno v posteli probudil s holínkami na nohou, ale ještě nikdy jsem se neprobudil jako někdo jiný…

Stál jsem teda u umyvadla a podíval jsem se na hodinky, abych zjistil, kolik uběhlo času. A zase mě málem ranila mrtvice: uviděl jsem cizí ruku s cizími hodinkami a oboje vypadalo dost komicky. Rychle jsem zase zavřel oči, abych ten horor vypnul. Když jsem se ale podíval přimhouřenýma očima, běžel tam pořád ještě ten samý strašidelný film. Film se zombíkama je proti tomu dětský animák.

Po prvotním úleku jsem si prohlédl spodní část svého těla, což bylo ještě strašidelnější. Měl jsem na sobě sukni, ze které vykukovaly nahaté nohy. Tentokrát se mi oči zavřely samy od sebe. Opatrně jsem se rukou dotkl svých prsou.

Aaaaáááá!

Nevím, jak bych to měl lépe vyjádřit, protože nakonec všichni padnete hrůzou a už tady nebude vůbec nikdo, kdo by mi mohl pomoct.

Byl jsem žena!!

Jo. Bez legrace.

Ještě nikdy v životě se mi nestalo, že bych se nezmohl ani na slovo. Máma říká, že ani ve chvíli, kdy jsem přišel na svět, a ta to rozhodně musí vědět. Ale lidi, přísahám, že v ten moment jsem ani nevěděl, jakou řečí bych měl volat o pomoc.

Ani jsem to nezkusil, protože mi došlo, že by se ke mně všichni seběhli a uviděli by mě – v té podobě, v jaké jsem právě byl: v dámských botách na podpatku a v květinové blůze. A s velkými – psst – *prsy*! (Nebezpečná pravda se vždycky schovává v malém písmu.)

Po minutě mlčení jsem ale přece jenom sebral zbyteček odvahy a o milimetr jsem zvedl hlavu, abych se na sebe podíval do zrcadla. Měl jsem úplně stažené svaly a rozrušením jsem

začal skřípat zuby. Teď už vím, jaká to jsou pro Oliho muka, když mu jednou za rok zkoumají oči a musí se dívat dopředu před sebe na bílou zeď.

V zrcadle… jak bych to měl říct… v zrcadle jsem nebyl já. Byla tam Doutnáková!!!

V tu chvíli zazvonilo na přestávku, jako fanfára oznamující konec představení. Jenom s tím rozdílem, že v mém případě tragédie teprve začínala.

Úplně mi vyschlo v krku a já… – *stop!* – Doutnáková dostala záchvat kašle.

Slyšel jsem, jak venku na chodbě běhají žáci. I přes záchvat kašle mi v hlavě neodbytně kroužila stále ta samá myšlenka: jsi paní Doutnáková a ta je teď na klučičím záchodě. Jsi paní Doutnáková a ta je na… však víte.

V poslední vteřině jsem sebral zbytky sil a utekl jsem do kabinky, zavřel jsem za sebou dveře a zadržel dech. Ještě nikdy jsem nebyl tak rád, že nežijeme ve starém Římě, protože tam nebyly žádné kabinky, ale jenom veřejné latríny. Všichni si tam dřepli vedle sebe a hezky se pozdravili. Něco jako:

Ahoj Tomáši, ahoj Hugo, paní Doutnáková…

Už jenom z té myšlenky bych mohl umřít.

Já jsem ale neumřel, zatnul jsem zuby a namáhavě jsem

s těmi věcmi připevněnými na nohách vylezl na záchodové prkýnko – pro případ, že by nějakého kluka napadlo podívat se pode dveřmi kabinky. Možné je všechno.

Nikdy jsem si nemyslel, že by krátká přestávka mohla být tak dlouhá. Normálně jenom lusknu prsty a pět minut je pryč. Sotva si stihnu natáhnout kalhoty (a v tom lepším případě si ještě namočit špičky prstů) a už zvoní na hodinu. Tentokrát ale bohužel ne, bylo to jako ve zpomaleeeenéééem filmu. Musely se proti mně spojit všechny temné síly a vedl je Darth Vader. Dýchal mi totiž do ucha, zatímco jsem dřepěl na záchodové míse a jakmile někdo vzal za kliku nebo zabušil na dveře, poléval mě studený pot. Nebo jsem snad tak hlasitě dýchal já sám? Kdo ví, možná jsem se mezitím proměnil v Dartha Vadera. V porovnání s Doutnákovou by to byl docela upgrade. Ale ani tahle trocha štěstí mi nebyla dopřána.

Je vám doufám jasné, že to všechno nevykládám jenom tak z legrace, ale že jsem opravdu ve strašné šlamastyce. A tohle bylo přitom jenom něco jako první dějství – ještě to pokračuje a bude to mnohem horší! Teď pro změnu sedím na jiném záchodě, tentokrát na holčičím, kdybyste to náhodou chtěli vědět. Zatarasil jsem dveře zevnitř, protože mě pronásleduje stará Bláznivka. To jenom tak, abyste věděli, jak to se mnou právě vypadá.

Pokud chcete zabránit, abych tady zplesnivěl a školník mě vynesl ven jako mužskou kostru v ženských šatech, potom prosím něco udělejte! Cokoliv! Ne že bych měl právě nějak na spěch nebo něco domluveného, ale na Vánoce byl bych rád doma u stromečku, abych si mohl vybalit dárky. Úplně normálně, tak jako vždycky.

Jsem jeden z vás, tak mě odsud D O S T A Ň T E ! ! !

Existuje tisíc důvodů, proč se našim školním záchodkům vyhýbat, ale takový horor, jako když jsem se proměnil v Doutnákovou, jste tam ještě nikdy neviděli. Štípl jsem se do ruky, pro případ, že by to byl všechno jenom sen. Protože kdyby to *nebolelo*, byl bych z toho venku a vůbec bych si nemusel dělat žádné starosti. Prostě bych se otočil na druhý bok a nechal bych si něco hezkého zdát.

Bohužel to ale fakt *dost* bolelo!

Co se má v takové chvíli dělat, o tom se v žádné příručce na přežití nepíše. Neměl jsem ani to nejmenší tušení, co to má jako všechno znamenat, jenom jsem si najednou uvědomil, že je všude ticho. Jako by někdo vypnul zvuk. Chvíli mi trvalo, než mi došlo, že to není mýma ušima, ale že prostě skončila přestávka a nikdo mi už nerumpluje klikou u dveří. Bylo slyšet nějaké šeptání, což je pořád lepší než to nepříjemné funění.

V hororech je tohle vždycky ten okamžik, kdy oběť otevře dveře, aby se podívala, jestli už je po nebezpečí. To tak! Venku číhají příšery a pod vousy se smějí té nekonečné hlouposti. Já jsem na to ale neskočil, vzal jsem roli toaletního papíru, namočil

jsem ji do záchodu a hodil přes dveře, abych příšery zahnal. Příšery nemají záchodové bomby rády. To si určitě zapamatujte.

Protože ale šepot neustával, slezl jsem se záchodu a rozhodl jsem se problém prozkoumat zespoda. Staly se přitom dvě věci: zaprvé mi došlo, že to nešeptají žádné příšery, ale splachování, které protéká a za druhé se mi zasekl podpatek za záchodové prkýnko. Bota okamžitě spadla do záchodu.

Už jste někdy slyšeli o „Murphyho zákonech"? Říkají, že co se může pokazit, se pokazí, jinými slovy, chleba s máslem spadne na zem vždy tou namazanou stranou. Nebo moje bota do záchodu. Mně do života Murphyho zákony zasahují pořád, ale tak strašně a tak rychle po sobě jako dnes – to se mi opravdu ještě nikdy nestalo.

Rozhodně vám můžu říct, že cpát nohu do boty nasáklé vodou ze záchodu, rozhodně nebylo nic příjemného. Vyplížil jsem se z kabinky ke vchodovým dveřím a škvírou jsem se snažil zahlédnout, co se děje na chodbě. Vzduch byl čistý, takže jsem nečekal na lepší časy a vyběhl jsem dříve, než se mi někdo připlete do cesty. Protože pokud to ještě nevíte: katastrofa nikdy nechodí sama!

Ta moje další přišla zleva a jmenuje se Bláznivá. To je taková hrůza, že bych se do ní vešel dvakrát. Potkat starou Bláznivku

v normálním stavu je už samo o sobě dost hrozné, ale… takhle?

Zakřičel jsem, nejdřív kvůli Bláznivce a potom hned ještě jednou kvůli pištícímu hlasu, který se mi vydral z hrdla. Bylo to ještě 1000 krát horší, než se srazit s Bláznivkou!

Bylo zvláštní, že si stará Bláznivka nevšimla, kdo ve skutečnosti jsem, ani nebyla překvapená, že tady pořvávám jako nějaký blázen. Zjevně byla u Doutnákové na něco takového zvyklá. Zaujaly ji ale moje boty, ze kterých odkapávala voda. Možná to ale byly spíše podpatky, na kterých jsem vrávoral, abych vůbec nějak dokázal udržet rovnováhu. V jejím mozku se rozhodně něco odehrávalo, vrzalo to, jako by se v něm stará rezavá kolečka otáčela nejvyšší možnou rychlostí. Za normálních okolností bych se do něj rád podíval… nebo možná raději ne. Kdo ví, co bych tam ještě mohl najít: pavučiny jsou to nejnevinnější, co mě napadá.

Bláznivka mě provrtávala pohledem, jako by měla místo očí vrtáky. Přitom se ke mně natolik přiblížila, že mě její zatuchlý dech začal šimrat v nose. Chtěla vědět, jestli jsem něco

pil. Napadla mě cola, kterou jsem před snídaní tajně vyžahl. Po tom ale Bláznivce tedy doopravdy nic není.

Tvrdošíjně jsem mlčel, protože jsem nechtěl slyšet ten hrozný hlas Doutnákové. U staré Bláznivky to ale neprošlo. Než jsem se mohl vytratit, chytila se mě a táhla mě pryč rychlostí, o které bych si vůbec nemyslel, že je ji schopna vyvinout. Stálo mě dost úsilí, abych jí na těch podpatcích vůbec stačil a nenatáhl se na podlahu. Než jsem se vzpamatoval, byl jsem v kabinetě obklopen paní Jakobiovou, panem Maltou a panem Reusem, který se jmenuje sice stejně jako ten německý fotbalista, ale do brány se trefí jenom tehdy, pokud stojí uprostřed brankové čáry. A to je přitom učitel tělocviku!

Abychom si to ujasnili: kabinety jsou pro žáky TABU! Tady začíná ZAKÁZANÁ ZÓNA! Kdo to poruší, zůstává po škole. Nikdo nám ale neprozradil, co se stane s žáky, kteří vypadají jako jejich učitelky a jsou tady nedobrovolně.

Stejně jsem neměl na výběr. Jakobiová, Malta a Reus (od teď jim budu říkat JMR) se na mě okamžitě vrhli. Všichni rozrušeně mluvili jeden přes druhého: Kde jsem tak dlouho byla? Že jsem to ještě nepodepsala. A že se pan Matuška musí už každou chvíli objevit.

Bylo mi to dost jedno, stejně jsem to vůbec nekapíroval a připadal jsem si jako Indiana Jones v hadí jámě. Jenom s tím rozdílem, že jsem u sebe neměl bič, abych se mohl probojovat ven. Paní Jakobiová, která je moje nejoblíbenější učitelka, protože její hodiny náboženství vždycky odpadnou, mi podala propisku a přání k narozeninám, na kterém bylo napsáno „64“. Asi jsem to měl podepsat. Bez přemýšlení jsem tam prostě načmáral svoje jméno, potom mi ale došlo, že mě všichni považují za Doutnákovou. Naštěstí si nikdo nevšiml, že jsem svoje jméno nenápadně přemaloval – hořícím doutnákem. Kreslit umím stejně líp než psát.

Stará Bláznivka mezitím s panem Maltou uháněla ke skříni, kterou otevřela přesně tím klíčem, který při dějáku dostala od paní Doutnákové, tedy té pravé. Proto celá ta šaráda předtím v hodině.

Pan Malta, kterého jsme překřtili na pana Lupa, protože má vždy ramena kompletně pokrytá lupy, které na nás padají, když se k nám nahne – tedy pan Malta vyndal ze skříně

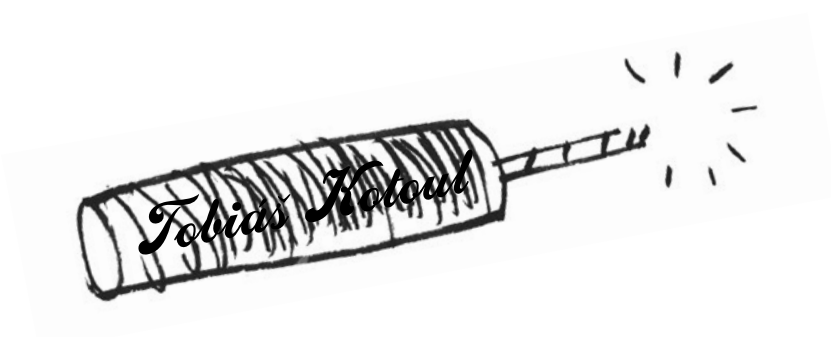

zabalený dárek a vtiskl mi ho do ruky, přestože jsem to vůbec nechtěl. Potom se kolem mě všichni protáhli, až jsme stáli v řadě vedle sebe – jako při hymně před začátkem utkání.

Když se otevřely dveře a vešel pan Matuška, náš učitel biologie, všichni kromě mě měli radost a začali zpívat. Ne národní hymnu, ale nějakou prastarou anglickou písničku, která se asi právě proto jmenuje *„When I´m 64“*. Znám ji, protože můj táta sbírá desky z minulého století. Sice vypadají jako černé pizzy, ale nedávají se do pece, nýbrž na gramofon, což je jasné, kvůli hudbě, která je nacpaná do těch rýh a gramofonová jehla ji musí zase vyškrábat ven.

Ale to je jedno. Opravdu jsem se snažil zpívat s nimi, ze strachu, že si jinak všichni všimnou, kdo doopravdy jsem. Nikdo si ale ničeho nevšiml. Možná až na pana Matušku. Zamrkal a tak zvláštně se na mě přitom podíval. Možná to ale bylo spiklenecké zamrkání, protože si všiml, že jsem musel zpívat extra nahlas, abych přezpíval falešný zpěv ostatních. Nevěděl jsem, kam se mám dívat. Pod mými botami bylo na zemi už

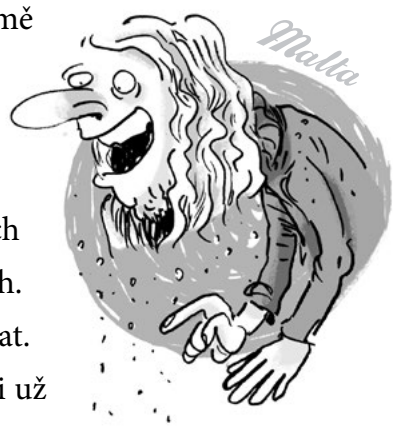

docela mokro. Ani nevím, jestli to byla ještě voda z boty nebo to byl úzkostný pot, který ze mě stékal.

Jakmile písnička skončila, začali všichni jásat. JMR se na mě dívali a dělali nějaké posunky. Teprve až do mě Bláznivka strčila loktem, uvědomil jsem si, že mám v ruce stále ještě ten dárek. Úplně automaticky jsem panu Matuškovi dárek hodil. Vůbec nechápu, proč se na mě všichni tak vyděšeně dívali, Matuška to přece chytil.

Sám jsem byl, i přes svoji nervozitu, docela zvědavý, co je uvnitř. Nejraději bych za Matušku roztrhal všechen ten balicí papír, ale on to bohužel zvládl sám.

Objevil se netopýr na podstavci. Nejdřív jsem byl dost překvapený, kvůli ochraně zvířat a tak, potom jsem si ale všiml, že je mrtvý, takže už je to jedno.

Zatímco jsem přemýšlel o tom, kdo z JMR + B (B je pro Bláznivku) netopýra chytil, zase do mě Bláznivka strčila. Pomalu mě to začínalo štvát, protože jsem musel i bez toho dávat dost pozor, abych nevypadl z bot. Když se na mě JMR ještě navíc vyzývavě podívali a dělali zvláštní grimasy, pochopil jsem, co ode mě chtějí: řeč.

Já jsem sice vždycky připravený něco říct, ale ještě nikdy v životě jsem neměl narozeninovou řeč, něco takového dělají přece jenom dospělí. OK, řekl jsem si, když je to potěší a když už potom budu moct konečně odejít z kabinetu…

A protože řeč se má hodit k tématu a dárkem byl mrtvý netopýr, byla to tedy pohřební řeč. Osobně jsem sice netopýra neznal, ale doufal jsem, že dříve než umřel, prožil dlouhý a krásný život plný hmyzu (Jakého věku se vlastně netopýr dožívá? To je vlastně jedno!). Kdybych mluvil o normální smrti, neznělo by to moc hrdinsky, takže jsem si to trochu přibarvil: řekl jsem, že netopýr bojoval s obrovským dronem, který chtěl zničit svět a že mu tedy všichni vděčíme za své životy.

Přišlo mi to jako zajímavý příběh a JMR + B + M (pro Matušku) fascinovaně poslouchali, protože přitom měli otevřené pusy jako vrata od stodoly. Jako by chtěli znovu zpívat *„When I´m 64“*. Abych tomu zabránil, přidal jsem ještě několik děkovných slov: obchoďáku, který netopýra naštěstí s velkou slevou prodal, protože jinak by tam stále ještě stál vzadu na zaprášené polici, místo aby se těšil na šťastný život po životě u pana Matušky.

JMR + B chvíli trvalo, než zase pusy zavřeli, myslím, že je moje řeč opravdu dojala, což není divu, mě by dojala taky,